

Tvrdohlavý Turek.

Napsal Julius Verne.

Aut. překlad Ot. Petrov.

"Rychle sem!" odtušil Scarpante, otevřev jedny dveře v levo, vedoucí na silnici.

Saffar a maltský kapitán zmizeli.

"Byl už nejvyšší čas!" pravil si Scarpante. "A nyní, můjme se na pozor."

KAPITOLA 7.

Kurdové a soudce z Trapezuntu.

Zanechavše araba a koně ve vnějších stájích, vatoupili cestující do karavanserailu. Doprovázeví je Kidros zahrnoval je poklopmi a postavil svou svítilnu do jednoho kouta, odkudž slabou září po dvoře vrhala.

"Ano, pane, vstupte," opakoval uklánějící se Kidros ku Kérabanovi. "Raďte vstoupiti... toť karavanserail rissarský."

"A odtud jsme již jen dvě míle od Trapezuntu vzdálení?" ptal se Kéraban.

"Nanejvýš dvě míle."

"Nuže dobře, necht' postaráno jest o naše koně. Zítra časné z rána odcestujeme."

Na to, obrátiv se k Ahmetovi, jenž vedl Amasii k lavici, na níž se s Nedžebou usadila, pravil v dobrém rozmaru:

"Hleďte, od té doby, co se můj synovec sešel s touto malíčkou zde, stará se jen o ni, a já jsem nucen všechny záležitosti obstarávat."

"Tot' přirozené, pane!" odtušila Nedžeb. "Nač bysyste strýc kem?"

"Nezastívejte mně," děl Ahmet s úsměvem.

"Ani muž," dodala dívka.

"Nezastívám nikomu... ba ani tomuto Van Mittenovi, jenž měl neodpuštělnou myšlenku, že nás na cestě opustí."

"Oh, nemluvme již o tom," zvolal Van Mitten.

"U Mahomeda!" vzkřikl Kéraban. "Proč bychom o tom více nemluvili? Malá hádka o tom či jiném rozproudila by vám krev."

"Myslil jsem," podotkl Ahmet, "že jste se rozhodli, že se nikdy více hádati nebudete."

"Zcela správně! Dobře dř, Ahmeto, a kdyby mne chtěl někdo k tomu nutiti, tu, třeba že bych měl stokrát pravdu..."

"Uvidíme," mumlala Nedžeb.

"Ostatně míním, že co zde nejlepšího můžeme učiniti, jest to, abychom si odpočinuli na několik hodin."

"Budeme-li zde jen moci spáti?" bručel Bruno, jsa jako vždy ve špatné náladě.

"Můžete nám poskytnouti nějaké pokoje na noc?" tázal se Kéraban.

"Ano, pane," odtušil Kidros, "a to tolik, kolik vám bude líbit se."

"Dobře... velmi dobře..." zvolal Kéraban. "Zítra budeme v Trapezuntě, na to as za deset dnů ve Skutari, kdež dobře povečujeme, Van Mitteně."

"Jste nám tím povinen, příteli Kérabane."

"Večeře ve Skutari?" pošeptal Bruno svému pánovi do ucha.

"Ano, ale jestli se tam vůbec ještě někdy dostanete!"

"Bud' trochu zmužilejší, Bruno," káral ho Van Mitten. "K šlaku jen trochu zmužilosti, byť by to i mělo sloužiti pouze ku cti Holanda."

Scarpante naslouchal stranou hovora cestujících, číhaje na okamžik, kdy bude moci zakročiti.

"Nuže," tázal se Kéraban, "který pokoj určil jste pro tyto dvě dívky?"

"Tento," odpověděl Kidros, označuje dveře na levo.

"Nuže, dobrou noc, Amasie, necht' sešle ti Allah příjemné sny."

"Tak jako vám, drahý strýčku," pravila dívka. "Zítra na shledanou, Ahmeto."

"Zítra na shledanou, drahá Amasie," odtušil Ahmet, přivivuv dívku na svou bruf.

"Poď, Nedžebó," řekla Amasia. "Již jdu, drahá velitelko, ale vím, že budeme ještě alespoň hodinu hovořiti."

A obě dívky vkročily do světnice, jejíž vchod byl jim Kidros otevřel.

"A nyní, kde budou spáti tito dva chlapci?" ptal se Kéraban, ukázav na Bruna a Niziba.

"V jedné ze vnějších světnic, kamž se ihned doprovodím," vyvětloval Kidros.

Na to pokynul Brunovi a Nizibovi, aby jej následovali, k čemuž se oba utýrán "chlapci" nedali dvakrátě prositi.

"Nyní či nikdy více nenaskytne se příležitost k jednání!" pravil si Scarpante.

Kéraban, Van Mitten a Ahmet, čekající na návrat Kidrův, procházeli se ve dvoře karavanserailu. Strýc byl výborně naložen. Vše dařilo se dle jeho přání. Přijde v určenou dobu na břeh Bosporu. Těšil se již, jak tváliti se budou úředníci ottomanští, až ho spatří. Pro Ahmeta znamenal návrat do Skutari vykonání sňatku a pro Van Mittena byl návrat právě... návratem.

"Což na nás zapomněl? Co je s naším pokojem?" prohodil brzy Kéraban.

A obrátiv se, spatřil zvolna se k němu blíživého Scarpanta.

"Přejete si pokoj, určený pro pana Kérabana a jeho druhy?" pravil uklánějce se, jako by byl nějakým sluhou karavanserailu.

"Ano."

"Zde jest."

A Scarpante ukázal na pravo dveře, vedoucí do chodby, v níž byla světnice kurdské dámy, vedle oné, kdež bděl její bratr Janar.

"Pojďte, přátelé, pojďte," vybízel Kéraban ostatní, otevřev rychle Scarpantem označené dveře.

Všichni tři vkročili do chodby, ale dříve ještě, než mohli dveře zavřít, jaký klík je uvítal. Jak hrozivý ženský hlas zazníval, v němž se v brzku mužský klík vmsil.

Kéraban, Van Mitten a Ahmet, nechápajíc, co se děje, uchýlili se rychle opět do dvora.

Všechny dveře byly zotvírány. Cestující opouštěli své pokoje, též Amasie a Nedžeb objevily se. Bruno a Nizib píchvátali. Pak uprostřed polotmy rýsovala se postava strašného Janara. A konečně, nějaká ženština vyřtila se z chodby, do níž se byl Kéraban s Van Mittenem a Ahmetem neprozřetelně vloučil.

"Chyťte zloděje!... chyťte vraha!" křičela ženština.

Byla to Sarabul, velká, silná, s energickou chůzí, bystrým okem, červenými líčecmi, černým vlasem, velitelskými rty, mezi nimiž blyly se nepokoj vzbuzující zuby, — zkrátka byl to Janar v ženské podobě.

Skutečně bděla tato cestující ve svém pokoji, právě v okamžiku, kdy Kéraban otevřel dveře, neboť nebyla dosud odložila svůj denní šat "mintan" ze sukna, zlatem vyšívaného, se širokými rukávy a "tentari" z purpurového hedvábí, protkaného žlutými paprsky, vlněný pás, za nímž nechyběla ani perletí vykládaná pistol, ani dyka v zeleném safánovém pouzdře. Na hlavě široký šez, zdobený pestrými šátky, jakož i dlouhým "puskatem." Obuta byla botkami z červené kůže, do nichž zastrčen byl "chalvar", široké to spodky, jež nosí ženy na východě.

Několik cestujících tvrdilo, že kurdská žena podobá se v oči tom vose. Necht' Urozená Sarabul činila skutečně čest tomuto přirovnání a šihadlo této vosy bylo zajisté strašné.

"Jaká to žena!" děl polohlasně Van Mitten.

"A jaký to muž!" dodal Kéraban, označiv bratra Janara.

V tom křičel Janar:

"Opět nový atentát! Necht' zatknuti jsou všichni přítomní."

"Držme se," šeptal Ahmet ke svému strýci, "neboť obávám se, nejsme-li příčinou tohoto povyku."

"Nikdo nás neviděl," odtušil Kéraban, "a sám Mahomed nepoznal by nás."

"Co se děje, Ahmeto?" tázala se Amasie, spěchajíc ke svému ženichovi.

"Nic, drahá Amasie, nic!" upokojoval ji Ahmet.

V tom objevil se Kidros na prahu dveří v pozadí dvora a zvolal:

"Přicházíte právě vhod, pane soudce."

Skutečně, z Trapezuntu povoláný soudce přišel právě do karavanserailu, kdež ztrávil mší noc, aby příštího dne zabývil vyšetřování v záležitosti kurdských hostů. Byl provázen písařem a stanul na prahu.

"Jakže," pravil, "ti darebáci byli by se opět dnešní noci po koušeli..."

"Zdá se, pane soudce," odtušil Kidros.

"Necht' uzavrou se všechny východy karavanserailu," rozkázal vážným hlasem úředník. "Zakazují, aby se bez mého svolení někdo vzdalil."

Tento rozkaz byl ihned splněn a všichni cestující stali se uhlíe zajatci, jimž karavanserail sloužil za vězení.

"A nyní, soudce," pravila Sarabul, "žádám vás za spravedlnost vůči těmto zločincům, kteří podruhé již neostýchali se útočiti na bezbrannou ženu."

"Nejen na ženu, ale i Kurdku!" dodal Janar s výhruzným posunkem.

Scarpante, jak pochopitelno, sledoval tento výstup, aniž by si dal z něho něco ujiti.

Soudce, s chytráckým obličejem, po případě s hrozně koušícíma se očima, špičatým nosem, sevřenými, v hustém vousu ztrácejícími se rty, — hleděl prohlédnouti si všechny osoby, uzavřené v karavanserailu, což bylo však dosti nesnadné při skrovném světle, jež jediná svítilna po dvoře rozlévala. Na to obrátiv se ke vznešené cestující, tázal se jí:

"Tvrdíte, že minulé noci chtěli zlosynově vloučiti se do vašeho pokoje?"

"Tvrdím to."

"A že pokračovali dnes v jejich pokuse?"

"Oni či jiní."

"Jest tomu teprv několik okamžiků?"

"Jest tomu teprv jediný okamžik."

"Poznala byste je?"

"Ne! V mém pokoji byla tma, ve dvoře též a já nepostřehla jsem jejich obličej."

"Bylo jich více?"

"To nevím."

"Však se to dovíme, sestro, však se to dovíme, a běda těm zlosynům!" křičel Janar.

V témž okamžiku šeptal Kéraban Van Mittenovi do ucha:

"Nemusíme se ničeho obávat, nikdo nás neviděl."

"Na štěstí," odtušil Holandán, jsa však nedostatečně upokojen vzhledem k následkům této události. "S těmi čertovskými Kurdy nejsou nijaké žerty."

Soudce přecházel zatím sem a tam. Zdálo se, že neví, jak by věci té přišel na kloub, ovšem k největší nespokojenosti žalobníků.

Pokračování.

Dr. J. A. Kohout

český lékař

V ORD. NEB.

Úřadovna v nové Miskově budově.

Rauhářství specialita.

Jest hotov posloužiti svědomitě všem. Obrátte se naš s plnou důvěrou.